

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศต่าง ๆ นั้น ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของแนวความคิด 2 แนวความคิดด้วยกัน คือ แนวความคิดในการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control Model) และแนวความคิดในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามหลักความชอบด้วยกระบวนการทางกฎหมาย (Due Process Model) ซึ่งกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ดีต้องพยายามรักษาความสมดุล (Balance) ระหว่าง อำนาจอรัฐในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และหลักประกันสิทธิเสรีของประชาชน¹ โดยต้องไม่โน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่งมากนัก

หากกฎหมายนั้นคำนึงถึงแต่ความคล่องตัวในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษมากจนเกินไป ประชาชนก็อาจได้รับความเดือดร้อน เพราะเจ้าหน้าที่ของรัฐจะมีอำนาจอย่างกว้างขวางที่จะกระทำการใด ๆ อันเป็นการกระทบสิทธิของประชาชนได้ ไม่ว่าจะเป็นการจับ การค้น การสอบสวน การควบคุมตัว ฯลฯ และในทำนองเดียวกัน หากกฎหมายมุ่งจะคุ้มครองแต่สิทธิและเสรีภาพของประชาชนมากจนเกินไป โดยเกรงว่าประชาชนจะได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐ ผู้กระทำความผิดก็อาจพ้นจากการนำตัวมาลงโทษได้ อันจะก่อให้เกิดผลเสียหายต่อสังคม

ดังนั้นในแต่ละประเทศไม่ว่าจะเป็นกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) ดังเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมาย หรือ ซิวิลลอว์ (Civil Law) ได้แก่ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส ก็ตาม ไม่มีกฎหมายของประเทศใดที่ปฏิบัติตามแนวความคิดแบบใดแบบหนึ่งเพียงแบบเดียวอย่างเคร่งครัด โดยรูปแบบของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ใช้กันอยู่จริงมักเป็นแบบการผสมระหว่างสองรูปแบบเข้าด้วยกัน ทั้งประเทศต่าง ๆ ยังได้พยายามพัฒนากฎหมายของตนให้ประสานประโยชน์ระหว่างแนวความคิดทั้งสองให้มีจุดสมดุลหรือดุลยภาพเพื่อให้ทั้งประสิทธิภาพ

¹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายหลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ว่าด้วยการดำเนินคดีในชั้นตอนก่อนการพิจารณา, พิมพ์ครั้งที่ 6 (แก้ไขเพิ่มเติม) (กรุงเทพมหานคร: จีระวิชาการ พิมพ์, 2551), น.1.

ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมและการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนดำเนินควบคู่กัน

ซึ่งตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยที่มีการแก้ไขตลอดมานั้น ถือเป็นพัฒนาการที่ดีทางกฎหมาย โดยเฉพาะในเรื่องการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลในคดีอาญา แต่อย่างไรก็ตามในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาระบบปัจจุบัน ก็ยังมีบางมาตราที่มีการวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการบัญญัติกฎหมายในลักษณะที่เป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้กระทำ ความผิดมากจนเกินไป ซึ่งอาจส่งทำให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดยากขึ้น โดยเฉพาะประเด็นเรื่องการรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับในชั้นจับกุม ในมาตรา 84 วรรคท้ายนี้ ที่ตามบทบัญญัติของกฎหมายได้วางหลักไว้ดังนี้ว่า "ถ้อยคำใดๆ ที่ผู้ถูกจับให้ไว้ต่อเจ้าพนักงานผู้จับ หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจในชั้นจับกุมหรือรับมอบตัวผู้ถูกจับ ถ้าถ้อยคำนั้นเป็นคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิดห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน แต่ถ้าเป็นถ้อยคำอื่น จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้ต่อเมื่อได้มีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือตามมาตรา 83 วรรคสอง แก่ผู้ถูกจับ แล้วแต่กรณี" นั้น

บทบัญญัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายดังกล่าวนี้ นับว่าเป็นหลักกฎหมายที่ให้การคุ้มครองสิทธิของจำเลยในฐานะผู้ถูกจับมากขึ้น โดยเจ้าพนักงานผู้จับกมนั้นจะต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสิทธิในประการต่างๆ ที่ผู้ถูกจับมี ให้ผู้ถูกจับนั้นรับทราบในชั้นจับกุม หรือในชั้นรับมอบตัวนี้ด้วย ซึ่งได้สิทธิในประการเหล่านี้ได้แก่ สิทธิที่ผู้ถูกจับจะได้รับการแจ้งเตือนว่า ผู้ถูกจับมีสิทธิที่จะไม่ให้การ หรือให้การก็ได้ และถ้อยคำของผู้ถูกจับอาจใช้เป็นพยานหลักฐาน ในการพิจารณาคดีได้ นอกจากนี้ผู้ถูกจับนั้นยังมีสิทธิที่จะพบหรือปรึกษาทนายความหรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความได้ เป็นต้น

ตามหลักเกณฑ์ต่างๆข้างต้นนั้น น่าจะเป็นหลักที่มีพื้นฐานมาจากหลักการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่จะไม่ให้การอันเป็นปฏิบัติต่อตัวเอง (Privilege against self-incrimination) นั้นเอง โดยตามหลักกฎหมายไทยในมาตรา 84 วรรคท้ายนี้ เป็นการรับรองคุ้มครองผู้ถูกจับ ผู้ถูกกล่าวหาในคดี ตามสิทธิในประการนี้ตั้งแต่ในชั้นจับกุมหรือควบคุมตัวอันเป็นขั้นตอนแรกของกระบวนการพิจารณาตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ที่เป็นการสอดคล้องกันทั้งในชั้นสอบสวน และชั้นพิจารณาคดีที่ได้รับรองคุ้มครองต่อไป

หากพิจารณาตามบทบัญญัติกฎหมายมาตราดังกล่าวข้างต้นแล้ว บทบัญญัติมาตราดังกล่าวนั้นได้แบ่งถ้อยคำของผู้ถูกจับ ออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน ได้แก่ คำรับสารภาพ และถ้อยคำอื่น และมีมาตรฐานในการรับฟังต่างกัน กล่าวคือ หากเป็นคำรับสารภาพว่าตนได้กระทำ

ความผิด ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานโดยเด็ดขาด ไม่ต้องพิจารณาว่าเป็นคำรับสารภาพที่ได้มาด้วยความสมัครใจปราศจากการจู่ใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกหลวงในประการใดๆ ส่วนกรณีที่เป็นถ้อยคำอื่นซึ่งไม่ใช่คำรับสารภาพแล้ว ต้องมีการแจ้งสิทธิในประการต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดด้วย จึงจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้

มีข้อสังเกตว่า เฉพาะส่วนที่เป็นหลักการรับฟังถ้อยคำที่เป็นคำรับสารภาพแล้ว มีหลักเกณฑ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก แตกต่างไปจากหลักกฎหมายเดิม คือห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับอย่างเด็ดขาด และถือเป็นบทตัดพยานบทหนึ่งโดยบทบัญญัติของกฎหมาย กล่าวคือ เป็นการห้ามมิให้รับฟังโดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าเจ้าพนักงานจะแจ้งให้ผู้ถูกจับทราบถึงสิทธิของผู้ถูกจับที่จะไม่ให้การหรือให้การก็ได้และสิทธิในประการอื่นอื่นๆ แล้วก็ตาม และแม้ว่าคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิดนั้น ผู้ถูกจับจะให้ถ้อยคำออกมาโดยสมัครใจเพียงใดก็ไม่รับฟัง

ซึ่งการห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานโดยเด็ดขาด ไม่ต้องพิจารณาว่าเป็นคำรับสารภาพที่ได้มาด้วยความสมัครใจปราศจากการจู่ใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกหลวงในประการใดๆ เช่นนั้น หากผู้ต้องหาให้การรับสารภาพต่อพนักงานสอบสวนว่าตนได้กระทำความผิด แต่ให้การปฏิเสธในชั้นพิจารณา ก็ให้นำคำรับสารภาพในชั้นจับกุมหรือในชั้นรับมอบตัวผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิด มาเป็นพยานหลักฐานส่วนหนึ่งในการลงโทษบุคคลนั้นมิได้² ด้วยแล้ว หากพิจารณาเฉพาะส่วนที่เป็นหลักเกณฑ์ ถือว่าหลักเกณฑ์เรื่องนี้ของกฎหมายไทยนั้นไปไกลกว่าหลักสากลมาก และเป็นหลักเกณฑ์พิเศษเฉพาะของกฎหมายไทยจริงๆ โดยมีสาเหตุในประการสำคัญมาจากสังคมไม่มีความไว้วางใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการแสวงหาพยานหลักฐาน หรือนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ซึ่งฝ่ายเจ้าพนักงานเองก็ต้องยอมรับเช่นกันว่า ในปัจจุบันนั้นยังมีการใช้อำนาจตามอำเภอใจของเจ้าพนักงานรัฐบางคน จึงส่งผลให้กฎหมายในเรื่องการรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับกุมของไทยมีหลักเกณฑ์ที่เคร่งครัดอย่างปัจจุบันนี้

ผู้เขียนมีความเห็นด้วยว่าการคุ้มครองสิทธิของประชาชนจากการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานของรัฐ ไม่ให้เจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่ตามอำเภอใจยังคงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง แต่ต้องไม่เคร่งครัดจนเกินไป ขั้นตอนในการปฏิบัติ ต้องไม่เป็นการจำกัด ลดทอนประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการจับกุม ปรามปราม หรือสร้างความยุ่งยากในการแสวงหาพยานหลักฐานจากการกระทำความผิดด้วย

² เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 1, น.350.

นอกจากนี้จากการศึกษาการรับฟังคำรับสารภาพของผู้ต้องหาตามกฎหมายต่างประเทศ ทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศสแล้ว ไม่พบว่าประเทศใดที่วางหลักกฎหมายเกี่ยวกับการห้ามรับฟังคำรับสารภาพของผู้ต้องหาเป็นพยานหลักฐานเคร่งครัดเหมือนดังเช่นประเทศไทย โดยในอานาระยะประเทศ ไม่ได้ห้ามรับฟังคำรับสารภาพ แต่จะสร้างหลักประกัน การได้มาซึ่งคำรับสารภาพขึ้นมาแทน³ เช่น การสร้างกระบวนการควบคุมและแนวทางปฏิบัติให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแจ้งสิทธิ การอำนวยความสะดวกหรือจัดหาทนายความให้แก่ผู้ถูกจับโดยรวดเร็ว รวมถึงการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของคำรับสารภาพโดยองค์กรศาล เป็นต้น หลัก Miranda rules เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ชัดเจน ด้วยความเชื่อว่า หากผู้ถูกจับได้รับทราบถึงสิทธิตามกฎหมายของเขาแล้ว เขายินดีที่จะสละสิทธิของตนโดยเต็มใจ และเข้าใจถึงผลแห่งการสละสิทธิแล้ว คำรับที่ได้มาโดยสมัครใจของเขาเอง ก็ควรจะต้องรับฟังเป็นพยานหลักฐานยันตัวเขาได้⁴ จึงเห็นได้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งมีกฎหมายที่ให้ความสำคัญกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก ยังยอมรับถึงความจำเป็นของการได้มาซึ่งถ้อยคำและคำรับสารภาพของผู้ถูกจับ จนมีการพัฒนาหลักการแห่งข้อยกเว้นของ Miranda ไปในหลายกรณี เป็นต้นว่า หากผู้ต้องหากล่าวสนทนากับตำรวจขึ้นมาก่อน หลังจากที่เรียกร้องที่จะพบทนายแล้ว ดังนี้ ถือว่าผู้ต้องหาได้สละสิทธิที่จะมีทนายแล้ว⁵ ศาลสูงสุด อนุญาตให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสอบสวนปากคำของผู้ถูกจับได้แม้ว่าผู้ถูกจับจะใช้สิทธิในการมีทนายความในกรณีนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นว่า การสอบสวนปากคำเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนเพื่อความปลอดภัยของสาธารณะ (public safety) เป็นต้น

ดังนั้นผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าบทบัญญัติ ตามมาตรา 84 วรรคท้ายส่วน ที่เป็นคำรับสารภาพนี้ ส่วนที่ว่า “...ถ้าถ้อยคำนั้น เป็นคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิดห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน...” ควรตัดออกไปเลยจากบทบัญญัติในมาตรา 84 วรรคท้ายนี้ โดยให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจรับฟังคำรับสารภาพของผู้ถูกจับ ผู้ต้องหาได้ หากเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรม ก็อาจกำหนดหลักในการใช้ดุลพินิจดังกล่าวไว้ ดังเช่นกรณีของกฎหมายประเทศอังกฤษ ที่ศาลนั้นมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจอย่างกว้างขวาง เพราะอังกฤษมีหลักว่า

³ ศิริพล กุศลศิลป์วุฒิม, “กฎหมายว่าด้วยคำรับสารภาพ: บทนำและความสำคัญของคำรับสารภาพ,” *บทบัญญัติคดี*, เล่ม 63 ตอน 1, (2550) ,น.137.

⁴ เฟิงอ้าง.

⁵ เฟิงอ้าง,น. 144.

พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในคดียอมรับฟังได้ พยานหลักฐานที่แท้จริงที่มีคุณค่าสามารถพิสูจน์ความจริงในคดีควรจะได้รับฟังมาใช้ประโยชน์ไม่ควรตัดทิ้ง ซึ่งหากพยานนั้นเป็นหลักฐานอันเป็นสาระสำคัญแห่งคดีแล้ว ศาลก็ยอมรับฟังโดยไม่คำนึงว่าพยานหลักฐานนั้นได้มาอย่างไร ซึ่งในหลักเกณฑ์ดังกล่าวประเทศอังกฤษนั้น ได้บัญญัติไว้เป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรตามที่ปรากฏใน The Police and Criminal Evidence Act 1984 (PACE) มาตรา 78 นั่นเอง นอกจากนี้อังกฤษยังมีหลัก Judge's Rules เพื่อให้ประกอบดุลพินิจศาลที่จะปฏิเสธไม่ยอมรับฟัง หรือรับฟังพยานคำรับสารภาพไว้อีกด้วย

ในส่วนกรณีที่เป็นถ้อยคำอื่น ตามที่บทบัญญัติของกฎหมายได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ว่า "...ถ้าเป็นถ้อยคำอื่นจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้ต่อเมื่อได้มีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือตามมาตรา 83 วรรคสอง แก่ผู้ถูกจับแล้วแต่กรณี" นั้น

ในหลักเกณฑ์การพิจารณาถ้อยคำอื่นนี้ มีความผ่อนคลายเป็นเหตุให้มากกว่าหลักเกณฑ์ในการรับฟังคำรับสารภาพ แม้จะได้บัญญัติไว้ในมาตราเดียวกันก็ตาม ซึ่งในการจะรับฟังหรือไม่รับฟังถ้อยคำอื่นนี้ มีเหตุมีผล โดยพิจารณาว่ามีการแจ้งสิทธิตามที่กฎหมายคุ้มครองไว้หรือไม่เป็นปัจจัยในการพิจารณา อันได้แก่ สิทธิในประการต่างๆดังนี้ คือ ผู้ถูกจับจะได้รับการแจ้ง ถึงสิทธิที่ว่าผู้ถูกจับนั้นมีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ให้การในชั้นจับกุมหรือชั้นรับมอบตัวนี้ได้ และถ้อยคำที่ผู้ถูกจับให้ไว้อาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ และผู้ถูกจับนั้นยังมีสิทธิที่จะพบหรือปรึกษานายความหรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความ เหล่านี้ล้วนเป็นสิทธิที่เพียงพอแก่การคุ้มครองบุคคลในคดีอาญาแล้ว

นอกจากจะเป็นหลักเกณฑ์ที่ทำให้มีความสอดคล้องคล่องตัวกันทั้งกระบวนการโดยเริ่มคุ้มครองในสิทธิของบุคคลตั้งแต่ในชั้นจับกุมเรื่อยไป จนชั้นสอบสวน และในชั้นพิจารณาคดีของศาล อย่างมาตรฐานเดียวกันแล้ว ยังเป็นหลักที่มีความสอดคล้องกับหลักสากลด้วยโดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ถือว่าการแจ้งสิทธินั้น เป็นเงื่อนไขสำคัญในการพิจารณาว่าถ้อยคำนั้นเป็นถ้อยคำที่ชอบด้วยกฎหมายและสามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีได้ นั่นเอง

เนื่องหลักเกณฑ์เรื่องการรับฟังถ้อยคำอื่นนี้ เป็นหลักเกณฑ์ที่มีความสอดคล้องทั้งตามหลัก Due Process และตามหลักกฎหมายของนานาอารยประเทศ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าน่าจะเป็นตัวอย่างของวิวัฒนาการในกฎหมายไทย ที่มีหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ที่จะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมมากขึ้น

ตามที่กฎหมายได้กำหนดว่า "...แต่ถ้าเป็นถ้อยคำอื่น จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้ต่อเมื่อได้มีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือตามมาตรา 83 วรรคสอง

แก่ผู้ถูกจับ แล้วแต่กรณี” นั้นเป็นบทบัญญัติที่กล่าวถึงแต่เฉพาะหลักเกณฑ์ในการรับฟังเท่านั้น แต่ไม่ได้ระบุขอบเขตของถ้อยคำประเภทอื่นไว้อย่างชัดเจนว่า ถ้อยคำอื่น ๆ นั้น มีขอบเขตหมายถึงอะไรบ้าง ต่างจากขอบเขตของคำรับสารภาพที่มีการจำกัดขอบเขตว่าหมายถึงแต่เฉพาะคำพูดอันเป็นการยอมรับผิดเท่านั้น

ดังนั้น ส่วนที่เป็นถ้อยคำอื่น แม้กฎหมายจะได้บัญญัติในลักษณะที่เป็นการเปิดกว้างกว่าหลักเกณฑ์ในการรับฟังถ้อยคำรับสารภาพก็ตาม แต่ส่วนดังกล่าวก็น่าจะบัญญัติไว้เพื่อเป็นส่วนในการไว้ใช้ขยายว่าคำรับสารภาพว่าตนได้กระทำความผิดเท่านั้น ที่กฎหมายไม่รับฟัง

ดังนั้นตามตัวบทกฎหมายในส่วนที่ว่า “...แต่ถ้าเป็นถ้อยคำอื่น...” จึงสมควรต้องตัดออกด้วย เพราะเจตนารมณ์สุดท้ายที่กฎหมายมุ่งจะคุ้มครองในชั้นจับกุมนี้ คือสิทธิของผู้ถูกจับกุมเป็นสำคัญ ตามสิทธิที่จะไม่ให้ถ้อยคำเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเองในคดีอาญาคู่คุ้มครอง และมุ่งหวังที่จะเกิดผลในประการต่อมาในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่จะไม่สอบถามปากคำแก่ผู้ถูกจับในชั้นจับกุมอีก หรือถ้าจะสอบถามก็ต้องแจ้งสิทธิต่างๆตามที่กฎหมายกำหนดไว้แก่ผู้ถูกจับด้วย ดังนั้นบทบัญญัติของมาตรา 84 วรรคท้ายจึงควรแก้ไขใหม่ ว่า

“ถ้อยคำใดๆที่ผู้ถูกจับให้ไว้ต่อเจ้าพนักงานผู้จับ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในชั้นจับกุมหรือรับมอบตัวผู้ถูกจับ จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้ต่อเมื่อมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือตามมาตรา 83 วรรคสอง แก่ผู้ถูกจับแล้วแต่กรณี” เพื่อให้กฎหมายในการรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับในชั้นจับกุมนี้ เกิดความยืดหยุ่นและมีประสิทธิภาพในการปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ และประโยชน์แห่งความยุติธรรม อย่างแท้จริง